

ky, kterými se neshoduje se známkami stěžovatelovými, nejsou jen prvky k slovům »Elsa« a »Fluid« přístupujícími, že tedy slova ta v rámci známky o sobě poukazem na původ zboží nejsou.

Popřel-li žalovaný úřad podobnost sporných známek jedině na základě úsudku, že slova »Elsa« a »Fluid« neovládají celkový dojem známky č. 863, že podobnosti nejsou rozhodné, ježto pokládal za rozhodné již to, může-li obyčejný kupec při obyčejné pozornosti oboje známky rozlišiti, nezkoumal však, je-li tu možnost omylu o původu zboží, jest zřejmo, že vydávaje svůj výrok o podobnosti známek, vycházel z nesprávného pojetí zákona, a musilo proto naříkané rozhodnutí také pokud se týká podobnosti sporných známek býti zrušeno dle § 7 zák. o správ. soudě.

Ježto pak výrok ve věci samé jest podkladem výroku o útratách řízení, musí býti v důsledku zrušení naříkaného rozhodnutí co do věci samé zrušen i výrok naříkaného rozhodnutí, týkající se nákladů řízení.

Č. 1054.

Správní poplatky: Poplatek vybíraný dle § 3 zák. z 24. června 1920 č. 418 sb. z. a n. za povolení k dovozu nebo vývozu nelze požadovati zpět, když s dovozu neb vývozu z jakékoliv příčiny sešlo.

(Nález ze dne 10. prosince 1921 č. 16.592.)

Věc: Ústřední spolek československého průmyslu cukrovarnického v Praze (adv. Dr. Leiser z Prahy) proti úřadu pro zahraniční obchod o vrácení poplatku za povolení dovozu.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Stěžovatelka obdržela dne 10. listopadu 1919 od československé vývozní a dovozní komise hromadně povolení k dovozu 220 živých koní ve fakturované ceně 2,400.000 Kč a zaplatila za povolení to půl proc. poplatek v částce 12.000 Kč. Lhůta k provedení dovozu byla určena do 31. ledna 1920. Dne 3. února 1921 došlo úřadu pro zahraniční obchod podání stěžovatelky řízené československé vývozní a dovozní komisi, ve kterém žádala, aby jí »dovozní« poplatek 12.000 Kč byl vrácen, protože jí bylo nepředvídanými okolnostmi zabráněno, aby povolený dovoz uskutečnila. Naříkaným rozhodnutím byla tato žádost zamítnuta z důvodu, že žádost nebyla podána ve stanovené preklusivní lhůtě tříměsíční ode dne, kdy prováděcí lhůta povolení uplynula.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nejvyšší správní soud toto:

Stížnost především vytýká, že řízení trpí vadou, kterou spatřuje v tom, že žádost podanou k dovozní a vývozní komisi vyřídil úřad pro zahraniční obchod. Výtka tato není oprávněna. Na místo československé vývozní a dovozní komise zřízené dle min. nařízení ze dne 22. listopadu 1918 č. 43 sb. z. a n. nastoupila podle nařízení vlády republiky československé ze dne 28. listopadu 1919 č. 645 sb. z. a n. komise pro zahraniční obchod a ta byla pak dle zákona ze dne 24. června 1920 č. 418 sb. z. a n. nahrazena úřadem pro zahraniční obchod. Tak přešla působnost bývalé dovozní a vývozní komise na úřad pro zahraniční obchod a nelze v tom shledati vadu řízení, když žádost stěžovatelů dne 8. ledna 1921 podanou

k dovozní a vývozní komisi, která tou dobou již neexistovala, vyřídil úřad pro zahraniční obchod.

Ve věci samé jest sporno, přísluší-li straně, která poplatek za povolení k dovozu zaplatila, nárok na jeho vrácení, když povolení nepoužila. Stížnost hájí tento nárok vycházejíc z náhledu, že poplatek 12.000 Kč, který stěžovatelé zaplatili, jest poplatek z dovozu, jež dlužno vrátiti vždycky, jakmile strana prokáže, že povolený dovoz nebyl uskutečněn. Názor ten není správný. Podle všech svrchu citovaných předpisů zákonů a podle § 12 nař. ze dne 13. července 1920 č. 442 sb. z. a n., kterým se provádí zákon ze dne 24. června 1920, č. 418 sb. z. a n., vybírala dříve československá vývozní a dovozní komise, po ní pak úřad pro zahraniční obchod poplatky za povolení k dovozu nebo vývozu a za potvrzení, jež udílí a vystavuje, a poplatky ty slouží ke hrazení nákladů tohoto úřadu. Zkrácení poplatku toho se trestá podle důchodkového tr. zák.

Povinnost zaplatiti poplatek vzniká tedy udělením povolení nebo vystavením potvrzení. Jak strana s povolením k dovozu nebo vývozu naloží, použije-li ho či nikoliv, a v tomto případě, nedošlo-li k použití povolení s vůlí strany či proti její vůli, a to opět její vinou či bez jejího zavinění, o tom a o důsledcích z těchto okolností nemá žádný ze zákonů svrchu citovaných žádného pozitivního ustanovení a dlužno proto okolnosti ty pokládati za právně irelevantní; obzvláště nelze z nich dovozovati, že by poplatek zaplacený za udělení povolení k dovozu mohl býti jako indebitum zpět požadován, když by z dovozu zcela nebo z části sešlo.

Žalovaný úřad ovšem vyhláškou ze dne 13. července 1920 č. 87.377, ve sbírce zákonů a nařízení neuveřejněnou oznámil, že poplatek vybíraný dle § 3 zákona ze dne 24. června 1920 č. 418 sb. z. a n. se sice nevrací, že však ve výjimečných případech se poplatky tyto vracejí, když strana prokáže svoji nevinu na zmaření obchodu, k němuž povolení obdržela, a podá-li žádost o vrácení v preklusivní lhůtě 3 měsíců ode dne, kdy projde prováděcí lhůta povolení.

Tímto projevem úřad pro zahraniční obchod zachoval si právo podle svého volného uvážení a své svobodné vůle poplatek ve výjimečných případech straně vrátiti a stanovil podmínky, za kterých se to státi může. Mezi podmínkami těmi jest také požadavek, aby žádost o vrácení byla podána ve 3měsíční lhůtě ode dne, kdy prošla lhůta k provedení dovozu nebo vývozu ustanovená.

V daném případě nemůže se strana cítiti poškozenou, když ani nedodržela lhůtu k podání žádosti o vrácení poplatku předepsanou a nesplnila předpoklad pro výjimečné vrácení poplatku stanovený.

Bylo proto stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 1055.

Pozemková reforma: * Státní pozemkový úřad nemůže odmítnouti souhlas s propachtováním zabrané nemovitosti dle § 7 zák. zábor. jen proto, že dotčené pozemky jsou pojaty do pracovního plánu za příčinou definitivního provedení pozemkové reformy.

(Nález ze dne 13. prosince 1921 č. 16.768.)

Věc: Josef K. a Eduš G. v D. proti státnímu pozemkovému úřadu v Praze stran neschválení pachtovních smluv.